

XXV. ÉVFOLYAM, 2016/4. SZÁM
2016. TÉL

franka

Szent Miklós nap
a Frankában

7. oldal

Donovalyban
jártunk

9. oldal

Dr. Bense Tamás
emlékei

10. oldal

Interjú:

Dr. Gaál Endre
karácsony
ünnepéről

I. Jótékonyági
Franka-bál

15. oldal

Római kori
hadseregszervezés

17. oldal

A szupermarketekben már megjelentek a színes üveggömbök, a tereken sokasodnak a birkák (a betlehemekben). Mindenfelé megjelennek a „felvillanyozott” fenyők. Ki áremeléssel akarja növelni a bevételt, más meg árengedménnyel a forgalmat. Pedig ez az ünnep nem erről szól. Egyáltalán nem!

Krisztus születésének meghirdetésében ezt találjuk: „Róma alapításának 753. évében, amikor az egész világon béke volt...” Ez azonban nem az igazi béke, csupán arról van szó, hogy az elnyomott népek közül éppen egyik

sem mert fellázadni. Az első világháborúban karácsonykor tűzszünetet tartottak, de ez, mint nevéből is következik, nem béke. Európa nyugati felében 1945 óta nem volt háború, de ezt a békét úgy hívták, hogy hidegháború. Ez sem az igazi béke.

Lássuk, mit jövendöl a próféta a Messiás eljövételéről: „Akkor majd együtt lakik a farkas a bárányal. Barátságban él a tehén a medvével, és szalmát eszik az oroszlán, akárcsak az ökör. Az áspiskígyó üregébe is bedughatja kezét a csecsemő.” (Izajás 11, 5-8.)

Mondhatnánk, hogy Jézus már eljött és ez mégsem valósult meg! Nem, mert az Őszövétség egyben látja Krisztus első és második eljövételét. Akkor új ég lesz és új föld, a természet törvénye változik. Természetfilmeket nézve gyakran megdöbbenek, mennyi harc és öldöklés van a természetben. De az együttműködésre is találunk példákat. A méhek nektárt kapnak és beporozzák a virágokat. Az állatok megesszik a gyümölcsöket és széthordják a magokat. Nem hiszem, hogy szalmára lehetne szoktatni az oroszlánt, de az ellentétben álló állatok összebékülése azt jelképezi, hogy az ellenséges érzelmű embereknek

Karácsony

* „...az ellenséges érzelmű embereknek is ki kell békülniük!”

is ki kell békülniük. Együttműködés nélkül nincs emberi társadalom. Gondoljunk csak egy focicsapatra! Akkor megy jól a játék, ha mindenki a feladatát teszi. Ha valaki önző és nem passzolja le annak a labdát, aki jobb helyzetben van, akkor nem lesz gól. Ha egy üzemben nem tartanak össze, veszteség lesz. Ezek csak részleges együttműködések, a közös érdek hozta létre őket. Mi az, ami mindnyájunk közös érdeke? A béke és boldogság a szeretetben. Ennek az egész emberiségre ki kell terjednie. A második eljövételkor majd megvalósul.

Most karácsony napjaiban tegyék félre az ellenségeskedést! Adjatok lehetőséget a szeretetnek. Aki pedig utálatos, kérjétek, hogy Isten szabadítsa meg őt lelki betegségétől. Talán ellenség helyett találhattok egy barátot. Karácsonykor meggyújtok egy gyertyát, melyet az első osztályomtól kaptam, és szeretettel gondolok minden tanítványomra, akár okosak voltak, akár buták, jók vagy neveletlenek, lusták vagy szorgalmasak. Boldogságot és békét kívánok nekik, és minden kedves Olvasónak! Pax et Bonum!

P. PATAKI L. ZOLTÁN OFM

franka

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXV. évfolyam, 2016/4. szám
2016. tél

Cím:
2500 Esztergom,
Bottyán János u. 10.

Tel.:
06 (33) 898-098

E-mail:
franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Diákegyesület, öregdiákok)

Web:
www.frankaegom.hu

Felelős kiadó:
P. Lukovits Milán OFM

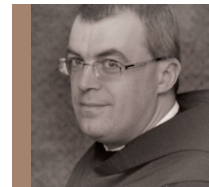
Felelős szerkesztő:
Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:
Kedves Ilona

Címlapfotó:
Szamosvári Zsolt

A hátlap fotóit
az Innomotion Studio készítette

Lapterv:
Szeder Balázs Péter © 2015

Laudetur!

A keresztény hitünkben megdöbbentő egyensúlyban van a másokért való áldozatvállalás, a közösség eszménye és az egyedi személy fontosságának hangsúlyozása. Individualizmus és kollektívizmus. Egyén ÉS közösség. Nem vagy-vagy, hanem ÉS!

Karácsonyra készülve az foglalkoztat, hogy mennyire a személyről, személyességről szól az Evangélium és ez az ünnep. Isten nem intézkedett az érdeklünkben, nem tett rendet, nem küldött pénzt, hanem személyesen jött el. Amikor megszületett, lemondott mindenről: a higiéniáról, a kényelemről, a biztonságról; csak az őt szerető személyekről nem mondott le. Csodákat tett, de nem szüntette meg a betegséget, nem számolta fel az igazságtalanságot, hanem embereket küldött emberekhez. Egyházának nem adott szervezeti és működési szabályzatot, nem diktált le egyetlen sort sem, hanem embereket gyűjtött maga köré és bennük bízott meg. Nem harcmezőn esett el a jók és gonoszok összecsapásában, hanem személyesen hurcolta azt a gerendát, amelyen személyesen szenvedte végig a kihalálát. És nem küldött üzenetet a túlvilágról, hanem személyesen kereste fel tanítványait feltámadása után.

Amit magunkból adunk, az az ajándék. Amit a másik személyből befogadunk, az gazdagít minket. Az Evangélium a Mennyországot nem gyönyörű tájakkal, csodálatos épületekkel és művészi alkotásokkal jellemzi, hanem személyekkel népesíti be: Atya, Fiú, Szentlélek, angyalok, Mária, szentek.

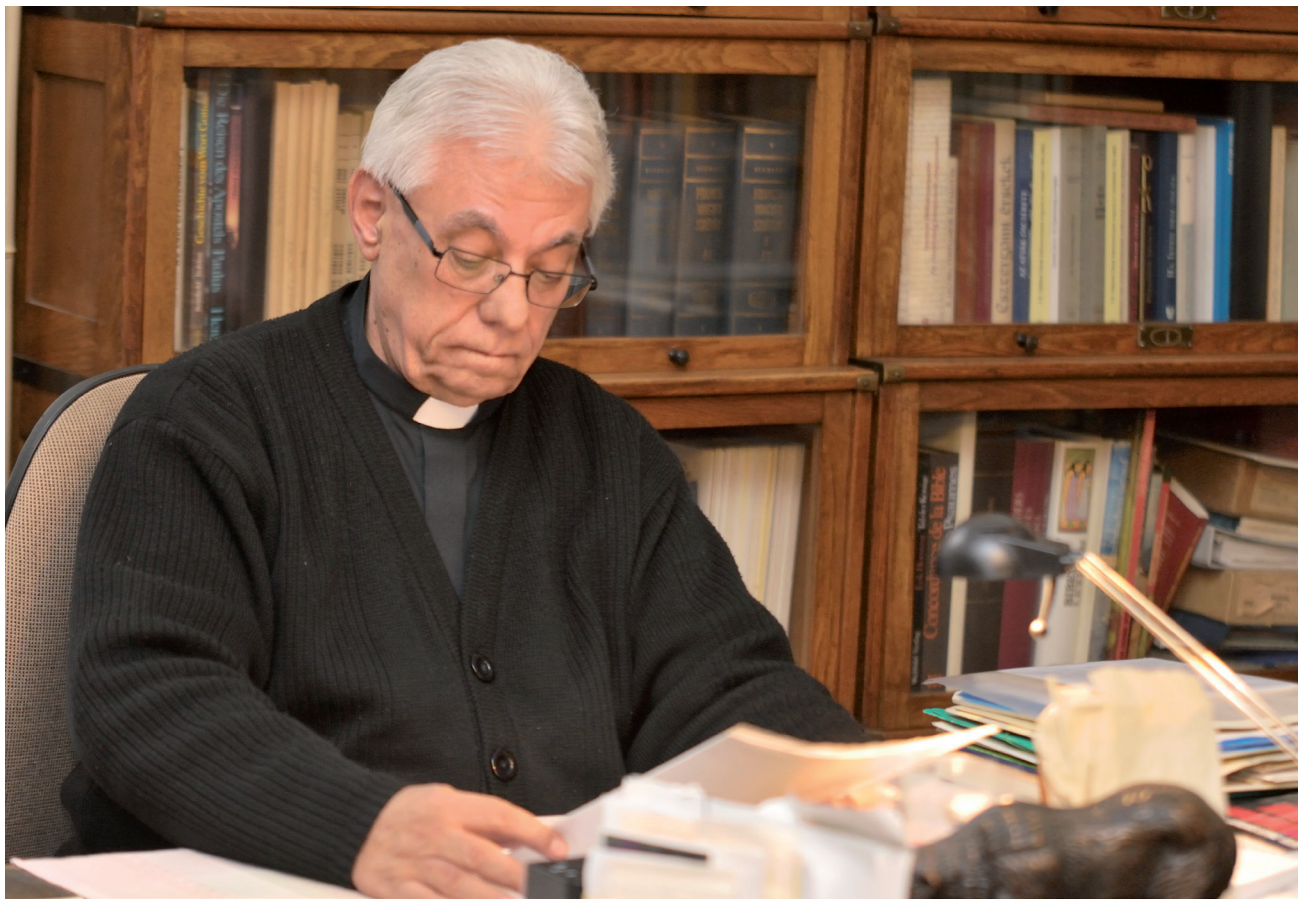
Az evangéliumban egyszer „beszólnak” Jézusnak: „Ez szóba áll a bűnösökkel, sőt együtt eszik velük” (Lk 15, 2). Ez pontosan kifejezi Jézus hozzáállását, úgyhogy az ellenfeleink felháborodását 3 példabeszéddel dorongolja le: az elveszett bárány, az elveszett drachma és a tékozló fiú történetével. Nagyon érdekes, hogy a tékozló fiú részletesen kidolgozott csodálatos példabeszédéhez mit tesz hozzá a másik két nyúl farknyi elbeszélés. Jó, ha az embernek van olyan barátja, akivel az evangéliumról beszélget, mert a barátom gondolataira támaszkodva jutottam arra, hogy a tékozló fiú történetében nagyon figyelünk a megtérés, bűnbánat, bocsánat mozzanatira. Az elveszett bárány és drachma példája azt teszi hozzá ehhez, hogy nemcsak a bűn okozhat elveszettséget, hanem a gyengeség, magányosság is, és Istennek ebben a helyzetben is fontosak vagyunk, keres bennünket. Értelmetlen kockáztatni a 99 bárányt az egy megtéréséért, és fölösleges keresni az elgurult pénzdarabot, ha van még kilenc – majd a következő takarításkor meglesz. Aki keresni kezdi, annak nem a mennyiség számít, hanem az egyed, a személy, én magam. Érttem lett emberré, meg a társaimért, azonosítja magát minden egyes személlyel.

A Franka diákjainak, szüleiknek, dolgozóinak, öregdiákjainak azt kívánom, hogy a családtagjukban, kollégiumi szobatársukban, tanárjukban, a munkatársukban ismerjék föl Jézus Krisztust, aki azért az emberért is megtestesült és személyesen a mi barátságunkra vágyik.

P. Lukovits Milán
igazgató

» INTERJÚ

Fotó: Szamosvári Zsolt

Karácsonyi interjú Dr. Gaál Endre atyával

Dr. Gaál Endre atya, az Esztergomi Főszékesegyházi Káptalan nagyrépostja, teológiai doktor, az Esztergomi Hittudományi Főiskola és Szeminárium volt rektora 1964-ben, humán tagozaton végzett a ferences gimnáziumban. Osztályfőnöke a híres magyartanár, Dr. Lukács István volt Hajdu Antal atya igazgatósága alatt. Mint ismeretes, az iskola még a legnehezebb, mára már történelemnek számító időszakában is számos papi és szerzetesi hivatással gazdagította a magyar katolikus egyházat. Így volt ez Endre atya idejében is. Most, hogy karácsonyra készülünk a Prímási Palotában fogadott. Teológiai, vallástörténeti és némiképp személyes aspektusokat érintve beszélgettünk hitünk egyik legszebb, legszentebb ünnepéről...

☞ *Ha a négy evangéliumot egymás mellé tesszük, első pillanatra megütközhetünk azon, hogy – jól lehet mindegyik a Jézus-esemény kronologikus elbeszélésére törekszik – a születés hírül adásával és elbeszélésével csak Máté és Lukács evangéliuma kezdődik. Mi ennek az oka?*

– A kronologikus rend mindenütt megvan, a kezdet azonban valóban kérdéses. Máté és Lukács evangéliuma az a két evangélium, amely a születésen is túlmutatva a gyermekség leírásával kezd az elbeszélést. Márkhoz képest, aki legkorábban írja meg

az evangéliumát, Máté és Lukács idővel már a gyermekség említésére is hangsúlyt fektet. Bár ezek a leírások nagyon eseménydúsak, az ember nem veszhet el a történet érdekességében, hanem meg kell látnia a mélyebb értelmet is, ami az evangélisták szándéka volt a gyermekség leírásával. Máténál és Lukácsnál is két fontos szempont uralkodik: rá akarnak mutatni arra, hogy Jézus nemcsak a nyilvános működésében, nemcsak a keresztesítésében mutatkozott Isten Fiának, hanem már gyermekkorában is ugyanezzel a küldetéssel, lényeggel rendelkezett. A felségcímeik bemutatásával (Ő a Krisztus, a Messiás, Isten Fiának fogják nevezni, nagy lesz Ő stb.) már a gyermekség leírásában igyekeznek az evangélista egyértelművé tenni, hogy Ő a megtestesülés titkában Isten küldötte. A másik fontos dolog, amit hangsúlyoznak, hogy a gyermek csodálatos születésében az ószövetségi ígérek teljesednek be. Máté például kiemeli Izajás jóvendölését a Messiásról, aki szűztől fog születni. Szent Lukács pedig az angyali üdvözlésben a messiási várakozások kvintesszenciáját adja, hogy ti. Ő lesz az,

aki uralkodni fog Jákob házán mindörökre Dávid leszármazottjaként, Messiásként. Tehát nemcsak eseménydús leírás a születés- és gyermekség-történet, ezek mögött mély, aláhúzott gondolat van: már gyermekként felismerhető a názáreti Jézus személyében a Messiás és Isten egyszülött Fia. Szent János evangélista Jézus isteni valóságát még árnyaltabban hozza a hívő ember tudomására. Az evangéliuma bevezetésében, az ún. *logosz-himnuszban* úgy mutatja be Jézust, hogy nem a megtestesülés titkára irányítja a figyelmet, hanem az örök létére. Ő az, aki mindennél előbb volt: „*Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt*” – olvashatjuk. Azt hangsúlyozza, hogy az öröklétű Ige a megtestesüléssel közénk érkeve hitelesen és egyedüli módon tud tanúságot tenni Istenről.

☞ *Ha a vallástörténet, a vallásfenomenológia oldaláról vizsgáljuk meg Jézus születésének körülményeit, szintén elgondolkodtató kérdések merülnek fel. Rudolf Otto rámutatott arra, hogy amikor az ember kapcsolatba kerül az istennel (a Szent megnyilatkozik) önkéntelenül is az első érzései és reakciói a félelem, valamint a csodálat egyidejű jelenlétére vonatkoznak. A vallástörténész ezt mysterium tremendumnak nevezi, ill. fascinansnak, vagyis a majestas, a nagyság, a fenségesség és hatalom okán megtapasztalt félelemteljes hódolatnak. Ezt az Ószövetségben is számos példával lehet igazolni. Isten egyszülött Fiának megtestesülése azonban meghökkentő fordulatot hoz: a betlehemi jászol, egy csecsemő magatehetetlensége, ráutaltsága a környezetére mintha teljes ellentéte lenne annak a tapasztaltnak, mint amiről Rudolf Otto beszél.*

– Egy biztos, hogy a semita istenkép – és ez nem csak az ószövetségi szentírásban jelenik meg – az ókori Keleten elsősorban Isten lényegét a mindenhatóságban, a hatalom kibontakoztatásában látja. Éppen ezért a hatalomnak mindig van egy olyan oldala, amely félelmetes, büntető, de amely lehet fölemelő is. A kereszténység – meglátásom szerint – a Rudolf Otto-féle kategóriákon túllépett, s valószínűleg ennek az áll a háttérben, amit az újszövetségi kinyilatkoztatás mond, főleg Szent János az evangéliumában és leveleiben, hogy Isten maga a szeretet. Tehát az isteni fölséget nem annyira a hatalomgyakorlás oldaláról közelíti meg a hívő vallásgyakorlás számára, hanem a szeretet oldaláról. Isten maga a szeretet, és

egyedül a szeretet az, amely közel tudja venni az embert Őhozzá. A szeretet az az isteni lényeg, amely a megtestesülés titkát, a róla való elmélkedést áthatja mindegyik evangéliumban. Ne felejtjük el ugyanis, hogy egy gyermek – ahogy a kérdésében fogalmazott – segítségre szorul. Már pusztán létével kivívja a környezet, az emberek odafigyelését, a támogatást, a segítséget az a lehetőségét, ami a szeretet nagyon fontos aspektusa. A gyermeket szeretni minden kultúrkörben a leginkább természetes és elfogadott dolog volt. Úgy gondolom, hogy a megtestesülés titkának ilyen hangsúlyozása a gyermek bemutatásával, aki segítségre szorul, akit körbe kell venni gondoskodással és szeretettel, mindenképpen a fő programot, a szeretet programját próbálja kieszakítani az emberből. De van a gyermekként való megjelenésnek egy másik fontos teológiai vonatkozása is. A kereszténységet kezdetől fogva Jézus kinyilatkoztatásának lényegi mozzanataként érdekelte a jövő. Mi a mi jövőnk? Nemcsak a jelen a fontos, hogy meg vagyunk váltva, hanem az a kérdés, hogy mi lesz ennek a kibontakozása a jövőben. Az emberi életben éppen a gyermek az, aki a jövő reményét a maga teljes mélységében, a növekedést is figyelembe véve, hordozni tudja. Tehát nemcsak a szeretet, hanem a jövő reménye is az, amit a gyermek újra és újra ki tud csiholni az ember odafigyeléséből. Kétségkívül Rudolf Ottónak igaza van abban, hogy a misztérium egyúttal *tremendum*, de *fascinans* is, azaz vonzó: az embert szinte magához vonzza és fölemeli. A gyermekség bemutatásában úgy tűnik, hogy elsősorban ez a vonal az, ami hangsúlyossá válik. Ez egyben karácsony üzenete is. Természetesen a *tremendum* is megvan, gondoljunk csak arra, amikor Jézus a számonkérésről beszél, de még ebben is inkább a megváltozásra, a megtérésre való felhívás a döntő szempont.

☞ *A Megváltó emberi alakban történő megtestesülését a görög atyák „kathabaszisznak”, Isten leereszkedésének, alászállásának nevezték. A leszállás itt azt jelenti, hogy valami alacsonyabbrendűt vállal az Isten?*

– Szívesen emlékeztetnék a Filippi-leveleire, amelyben Szent Pál idéz egy nagyon szép Krisztus-himnusz, hangsúlyozva benne Krisztus alázatát és szeretetét. A második fejezetben azt olvashatjuk, hogy Istennel

való egyenlőségét, lényegét nem tartotta olyan dolognak, zsákmánynak, amelyhez ragaszkodni kellene, sőt – azt mondja – kiüresítette önmagát, és emberré lett. Kétségkívül otthagya a többletet, az istenit, és magára vette az emberit. Ugyanakkor rögtön megjelenik ebben is nemcsak a pozíció, a helyzet változásának a leírása, hanem a szeretet gondolata, nevezetesen az, hogy a Fiú engedelmeskedik az Atyának, mégpedig a haláláig, ha kell, a kereszthaláláig. A kereszthalált az evangélium mindig úgy tekinti, mint az Isten emberszeretetének legnagyobb és legkézzelfoghatóbb megnyilvánulása. Tehát igenis jelentett alászállást, leereszkedést, ha szabad így mondani státuszváltozást a megtestesülés, másfelől, még egyszer mondom, az Istennek az ember felé történő lehajlását juttatta kifejezésre. A remény gondolata is megfogalmazódik Isten Fiának alászállásában, hiszen a himnusz vége felé azt olvashatjuk, hogy Isten fölmagasztalta, és olyan nevet adott neki, ami minden név fölé van. Végül soron az embernek a fölemelést is jelenti ez, hiszen Jézus – isteni lényege mellett – emberi valóságában emelkedett az isteni világba, mintegy a leereszkedés rekompenciójaként.

☞ *A megtestesüléssel, az ember véges, korlátozott létmódjának vállalásával új értelmet nyert a földi élet?*

– Ez az új élet a jelen és a jövő feszültségében fogható meg igazán, mert a jelenben az ember nagyon sokszor ki van téve a változásnak, ahogy Jézus is embervolta kapcsán alá volt vetve a történelem alakulásának, az emberi gyöngeség megtapasztalásának. A jelenben való létünk igazi ereje nem a jelenben, hanem a jövő reményében bontakozik ki, ezért is fontos az, hogy a megtestesülés titkában benne van az emberi lét gyengesége, nyomorúsága, annak megélése, de benne van a felemelkedés, azaz az örök élet lehetősége és ajándéka is.

☞ *Ahogy Jézus is a történelem egy adott pontján lépett be az emberiség életébe, úgy az ünnepet, az ünnepi készülődést sem lehet térből és időből kiszakítani. Nem beszélhetünk karácsonyról úgy, hogy közben figyelmen kívül hagyjuk a kontextusát. Napjaink eseményei, elsősorban rossz előjelű tendenciái, mint például a népvándorlás körüli feszültségek vagy Európa, főként Nyugat-Európa értékválsága más megvilágításba helyezik az ünnepet?*

» INTERJÚ

Fotó: Szamosvári Zsolt

– A negatív tendenciák, amennyiben kivívják az ember odafigyelését és a segíteni akarását, egyértelműen más megvilágításba helyezik karácsony üzenetét. A világban mindig volt szenvedés, baj, negatív előjelű dolgok, tehát nem kell túldimenzionálni a mi problémáinkat se – holott kétség kívül ezek nagyon is valóságok. De ha a tapasztalt gondok kiváltják az emberből a segítőkészséget és az odafigyelést, amely karácsony egyik alapgondolata, továbbá a fölemelés lehetőségét és végső soron a szeretetet, akkor az ünnepet igenis befolyásolják. Optimista vagyok, ugyanis nem gondolom, hogy – ha szabad ezt mondani – karácsony aranyragyogását negatív sötétítik el az ilyen események, hanem még jobban felizzíthatják a segíteni akarás készségnek erejét és dinamizmusát. Azt is látni kell azonban, hogy az ember önmagában korlátozva van az erejében, és ahogy azelőtt sem tudott a történelemben bizonyos problémákat megoldani, most sem tud. A pozitív hozzáállás azonban nagyon fontos. A jó szöveget nem kell kivasalni, az kirúgja magát – tartja a mondás. Van egy olyan érzésem az idővel, az üdvösség történetével kapcsolatban, hogy az majd szépen „kirúgja magát”. Az emberi történelemben nagy energiák vannak arra vonatkozóan, hogy változni, változtatni tudjunk. Ha az ember hisz

az isteni irányításban, akkor mindig lát olyan szempontokat, még a negatív dolgokban is, amelyek a cselekvés felé viszik, és optimistává teszik. Egyértelmű, hogy manapság a nyugati kultúra elhagyta azt a bölcsőt, amely alakította, formálta, segítette a nevelkedésében. Gondoljunk azonban arra is, hogy amikor valami nagyon kiéleződik, amikor kilendül az inga az egyik irányba, már készülhetünk arra, hogy az egyszer visszatér, a másik oldal felé is elindul majd, mintegy egyensúlyt teremtve. Van ok arra, hogy aggodalmaskodjunk, de arra nincs okunk, hogy a reményt elveszítsük.

☞ Mi az a veszély manapság, ami leginkább fenyegeti az embert karácsony ünnepének valódi átélésében?

– Minden ünneplésnek lehet árnyoldala, veszélyes oldalága. Ma már minden napot az évben valaminek az ünneplésére, megemlékezésére szentelünk, amellyel teljesen semlegesé tud válni az ünneplés lelkülete. Igazából a felszíniesség, a felületesség a legnagyobb probléma, amely karácsony esetében is a külső megoldásokban látja az ünnep igazi mottóját és mondanivalóját. Az ajándékokról gondoskodva rengeteg áldozatot hoz az ember, és amikor azt gondolnánk, hogy most már leülhetünk és ünnepelelünk, megmaradunk ezek külsőségeinél, és nem jutunk a dolgok mélyebb meglátására:

az ajándékozó jóság, figyelem, a másik elfogadásának mögöttes tartalmára. Az egyik probléma tehát a túlterheltség a készülétkor, a másik pedig az imént említett felszíniesség, az, hogy sokszor a külsőségekre építkezve akarjuk az ünnepet széppé tenni. Jó lenne megállni és az imádságos lelkületben találkozni a gyermekJézussal, ill. azzal az Atyával, aki az egyszülött Fiát ideküldte közeink.

☞ Endre atya ferences diák volt, 1964-ben itt érettségizett Esztergomban. Az osztálytársai közül igen sokan választották a papi-szerzetesi hivatást középiskolai tanulmányaik végeztével. Hogyan teltek az akkori közös karácsonyok, és a gimnáziumban töltött évek mennyiben járultak hozzá a hivatása alakulásához?

– Még mielőtt hazamentünk volna a karácsonyi szünetre, közös megemlékezésen és ünneplésen vettünk részt. Gondolom, szerencsés természetem volt, mert azonnal ünnepi hangulatba tudott helyezni a föl-épített színpad látványa vagy a számtalan karácsonyi ének. Ezek még itt az iskolában megteremtették számomra a légkört. Természetesen az otthoni ünneplés, amely sokkal szerényebb volt, kiegészítették egymást. Megmondom őszintén nem emlékszem arra, hogy mi, diákok adtunk volna egymásnak ajándékot, de egyfelől annak is örültünk, hogy hazamehetünk, másrészt a közös karácsonyi énekek átjárták azokban a napokban az ember lelkét. Ami pedig a hivatásomat illeti: már kisgyermekként ministráltam és mindig vonzott az oltár. A ferencesekhez is azért kerültem, mert kifejeztem abbéli szándékomat, hogy szeretnék pap lenni, és szegény család lévén az egyházmegye támogatta itteni tanulmányaimat. Egy biztos, Aladár atya volt a hittanárunk, és azzal, hogy odafigyelt a papságra készülőkre, és hogy havi rendszerességgel foglalkozott velünk, közvetve hozzájárult a hivatásom alakulásához. Ráadásul ekkoriban még itt működött a noviciátus, aminek köszönhetően kapcsolatot tudtunk tartani a rend növendék tagjaival, bizonyos ünnepekre meghívást kaptunk tőlük, beszélgetni tudnunk velük. Kétség kívül a Szent Ferenci lelkiség is nagy hatással volt rám. Mindig is szoktam mondani: a befogadó légkör, az odafigyelés, a ferences vidámság olyan értéket jelentett számomra, amely segített a papi hivatásom alakulásában, megmaradásában.

KEPPEL DÁNIEL

Görbe tükör

* Szent Miklós nap a Frankában

Aki valaha volt frankás diák, az tudja, hogy itt különleges atmoszférája van az adventnek. Persze, a diákság mindig várja a hazamenetelt, de ez más. Ilyenkor mindenki mozogódik a karácsonyi hangulat a mazsiktól a végzősökig, sőt a prefektusokban is.

És ez a hangulat még hatványozottabb december 6-án a Ki mit tud? miatt. Este, miután bevonultunk a tornaterembe, már a színpad is meglepő volt. Az izgatott duruzsolást Bodon Gergely 12/B osztályos tanuló hangja törte meg, aki hivatalos fogalmazásban bejelentette, hogy az idei Ki mit tud? nem valósult meg, így egy még nem befutott, de nagyon tehetséges csapatot kértek fel a szereplésre. Mindenki feszülten figyelt, amikor hirtelen megszólalt a hangos zene, a prefektusok pedig székeikről felpattanva, habitusaikból kibújva diákokká alakultak, a csuha pedig Gergelyre került.

Az első jelenetben a „diákok” az ebédlőben ücsörögtek, ahol „prefektusuk” imádkoztatása után nem túl úrias evésbe kezdtek. Dávidka leüléskor még a széket is földhöz vágta párszor, a többiekéről nem is beszélve. Természetesen repkedtek a tányérok, az ételdarabok, volt ordibálás, siettetvén a főétel érkezését, szecskapocó-éneklés és minden, ami egy átlagos ebédhez tartozik. Amikor már „Gergely testvérén” látszottak az agyvérzést megelőző jelek, véget ért az ebéd, és jött a következő helyszín: a háló.

Gergely prefektus tapssal sürgetve parancsolta ágyba osztályát, amire Damjánka és Árpika (utóbbinak pizsamaalsójából egy pár méteres WC-papír csík lógott) a lehető leglassabb mozdulatokkal próbálta megtalálni az ágyukat. Előkerült a mobiltelefon, a „nagyfiús film” egy Playboy-logós monitor képében, és még kilógni is sikerült az éjszaka folyamán. Jóllehet Damjánka szertornászokat megszegyenítő mutatványa az emeletes ágyon önmagában véve megért volna egy külön műsort, végül az éjszakai kilógásból történő visszamászás közben sikerült a bokájára esnie. Így másnap az első út az orvosi szobába vezetett.

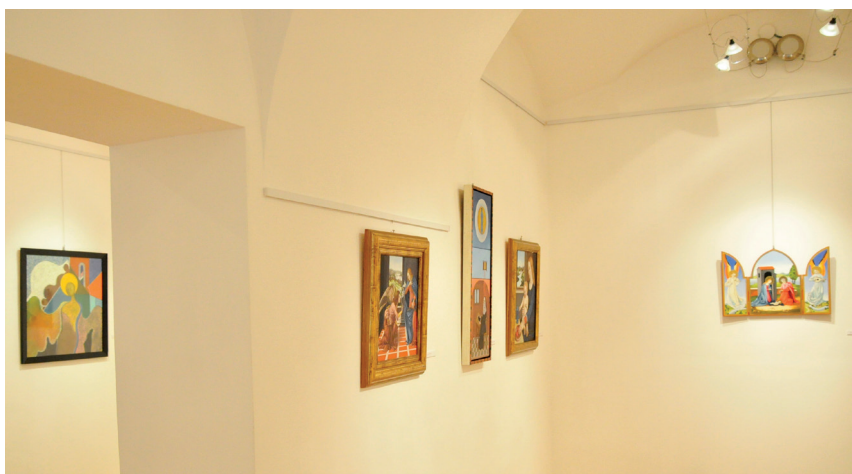
Itt Ámon doktor úr fogadta a két segítőkész osztálytárs által betámogatott haldokló Damjánkát, aki láb- hasi- és torokfájdalmára a szokásoknak megfelelően egy Strepsilt kapott. Persze a sérülését hol máshol, mint a csendes teremben szerezte...

Végül a diákok még tönkretettek egy matekórát, és Gergely testvért az idegösszeomlás szélére sodorták a stúdiumon. Ebben a kaotikus állapotban érkezett meg a Mikulás, aki a leharcolt prefektusba életet öntve átadta a nagyra nőtt diákoknak az ajándékot. Így a végére két fontos igazságra is fény derült: a prefektusok élete nem könnyű, és a Mikulás mindent helyrehoz.

...NAGY TAMÁS ÉS GAJDÁCSI ÁRON (10/B)

» AKTUÁLIS

Házioltárok

* Kiállítás a Kákonyi Galériában

2016. november 22-től látható a gimnáziumban működő Kákonyi Galériában Völgyi Miklós és Skonda Mária kortárs gyűjteményének válogatása, amely elsősorban öt kortárs művész: Aknay János, Kárpáti Tamás, Kiss Márta, Szemadám György és Somogyi Győző a gyűjtő házaspár megrendelésére készített kisméretű szárnyas házioltárát mutatja be, kiegészítve az alkotók további szakrális képeivel. A tárlaton helyet kapott Molnár C. Pál két alkotása, valamint Galambos Tamás három – bibliai jeleneteket felvonultató – képe. A kiállítást Takács Gábor művészettörténész nyitotta meg, közreműködött az iskola énekkara Pálmai Árpád karnagy, egyházzeneész vezetésével.

Az országos hírnévnek örvendő Völgyi-Skonda Kortárs Gyűjtemény közel harminc képe látható a Kákonyi Asztrik Kortárs Galériában. A kiállításon most először kerülnek bemutatásra azok a kisméretű szárnyasoltárok, amelyeket a gyűjtőpár megrendelésére öt kortárs művész – Aknay János, Kárpáti Tamás, Kiss Márta, Szemadám György és Somogyi Győző – készített. „A barangolásaink során megtekintett számtalan oltárkép indította a gondolatot, hogy lássuk, mit alkothatnak kortárs művészek e témában. Így született meg a jelen kiállítás és az elkészült katalógusban bemutatott 5 új szárnyas házioltár. Ezek alapját különböző formában külön egy asztalossal elkészítettük, majd felkeresve a gyűjteményünkbe amúgy is szakrális képekkel jelen lévő művészeket, felkértük őket a házioltárak megfestésére. Mivel az elkészült művek egyéni, autonóm művészi alkotások, természetesen nem általunk meghatározott elvárás

alapján fogalmazódtak meg. A művészek által szabadon felvetett kérdések és válaszok eleve a saját pályájuknak megfelelő, a saját életművükbe szervesen beillő és kapcsolódó alkotásokként születtek meg” – emlékezett vissza Völgyi Miklós.

A kiállítás Molnár C. Pál két képével indul, amelyből az egyik szintén egy házioltár, végül pedig Galambos Tamás három bibliai témát bemutató alkotásával zárul. Az öt kortárs művész házioltárát további szakrális témájú festmények gazdagítják változatos témaközzel: az angyali üdvözlettel kezdve a betlehemi jeleneten keresztül Jézus kereszthaláláig bezárólag az üdvtörténet szempontjából minden jelentős mozzanatra találunk példát. De Bingeni Szent Hildegard látomása Kiss Mártától vagy II. János Pál pápa és a Dalai Láma találkozási archív pigmentált nyomaton Szemadám Györgytől további érdekes témákkal színesítik a minden tekintetben változatos anyagot.

Takács Gábor művészettörténész megnyitóbeszédében a tudományos igényességtől vezérelve először a templomi szárnyasoltárok művészettörténeti megközelítéséről beszélt az európai hagyományból kiindulva térségünk, elsősorban a ma is látható felvidéki templomok ábrázolási szokásáig. A különböző korszakok eltérő megoldásai igazi formagazdagságot hoztak e téren a szakrális művészetben, amely Takács Gábor szerint a késő középkorban megjelenő sokszorosított grafikának köszönhetően az áhítat hagyományos körét (templomok) kiszélesítette, és megjelent majd minden népréteg magánéletében, otthonaiban is. A jelen kiállítás ennek a devóciós folyamatnak szerves részét képezi, hiszen a Völgyi házaspár tulajdonában lévő házioltárok a vallásos ember istenkeresésének, ill. tiszteletének mai példái azzal együtt, hogy a legtöbb alkotás megőrzött vagy törekszik a keresztény ikonográfiai hagyomány továbbörökítésére: „A mostani kiállítás névadó művészei tehát sok száz éves hagyományokat idéznek fel, amelyek a nyugati egyházművészet központi feladataihoz, formai és kompozíciós megoldásaihoz alkalmazkodnak. A II. vatikáni zsinat liturgikus reformjai óta nincs szükség arra, hogy triptichonokat oltárkép funkcióban helyezzenek el, ugyanakkor a magánáhitat – valamint a tágabban értelmezett, szakrális terek díszítését szolgáló katolikus programművészet – területén továbbra is fontos szerepe lehet ennek a nagy hagyományú formának. Miközben a hat (öt kortárs és Molnár C. Pál – a szerző) itt bemutatott oltára hat különböző festői formavilágot tükröz, ikonográfiajuk általában a hagyományokat követi azzal, hogy Jézus életéből veszi témájukat (születés, Mária a Kisdéddel, Golgota). Egyedül Szemadám György táblája képez kivételt: imádkozó alakja Szent Ferencet idézi fel, a külső szárnyakon ennek megfelelően a »poverello« kedvelt madarait látjuk. Miközben az alkotók közül az egyetlen régebbi művész, Molnár C. Pál oltára a hangsúlyozottan olasz tájban helyezi el a Szent Családot, a kortársak közül többen is szűkebb pátriájukhoz kapcsolják a szent jeleneteket. Somogyi Győző Balaton-felvidéki tájba helyezi magyar paraszti ruhát viselő újszövetségi alakjait, Aknay házioltára pedig a »Szentendrei Madonna« címet viseli” – mondta Takács Gábor.

A Völgyi-Skonda Kortárs Gyűjtemény válogatása 2017. január 10-ig látogatható a galériában a hét minden napján 8-tól este 9 óráig.

KEPPEL DÁNIEL GALÉRIAVEZETŐ

Donovalytól Úrvölgyig

* „A mennyország egy földi darabkáján sétáltunk...”

Emblematikus jelzőnkhez híven (köztudott ugyanis: István barát szárnyai alatt „túrázós osztályá” avanszálódtunk) ezen esztendő során már hatodik alkalommal keltünk útra, hogy egy kiadós kirándulás keretében ismét megtapasztaljuk, mi is az az aktív rekreáció. Célállomásunk Donovaly volt.

A hajnali indulás miatt Isten kegyelméből már 10 órakor útra tudtunk kelni a Felvidék bő hóval borított mitikus hegye, a Tatra mentén, persze csak miután a szokásos lelki és némi fizikai táplálékot is magunkhoz vettünk.

A szervezési kvalitásairól méltán elhíresült István barát, osztályunk prefektusa újfent tanúbizonyságot tett arról, hogy egy túra mennyire szórakoztató és pihentető tud lenni. Utunkat káprázatos tájak, azúrkék ég és jellegzetes szinkavalkád kísérte; aki velünk tartott, láthatta: a mennyország egy földi darabkáján

sétálunk. A gyakorlatlan túrázók is bizton állították, az anyatermészet esztétikai gyönyörei sokszorosan kárpótolnak minden áldozatot, amit a korai felkelés jelentett. Annak ellenére, hogy a dímbes-dombos, helyenként méteres hótakaróval borított útvonalon több mint 6 órán keresztül gyalogoltunk, inkább éreztük magunkat feltöltődve és boldognak, mint meggyötörtnek és fáradtnak. Eme érdem a fantazmagórikusan gyönyörű látványnak, a jó közösségnek és a rejtélyes erdőknek köszönhető, ám komoly szerepe volt az esetünkben

a manna szerepében tetszelgő rántott húsnak, melynek garmadája állt rendelkezésünkre.

A gyalogtúra végeztével megkezdődött programunk következő állomása. Bérelt buszunkkal Besztercebánya felé vettük utunkat, ahol némi szabadidő keretében lehetőségünk volt megtekinteni a város főterén található adventi vásárt. A historikus épületek, a forralt boros illatsóvák, a hangulatos fények, az éppen tűzön sercegő friss kolbász zamata és a néhol orcánkba csapó hús szellő utánozhatatlan atmoszférát teremtett.

Summa summarum, feledhetetlen napban volt részünk, amely Istennek hála vis maior szituációktól mentes és pompás időjárással övezett volt.

— NÉMETH VIKTOR (12/A)

Dr. Bense Tamás

* „Köszönöm, hogy ferences diák lehettem.”

1947. augusztus 13-án születtem Esztergomban egy orvos család harmadik gyermekeként. Vallásához ragaszkodó, meleg családi fészket biztosító környezetben nőttem fel.

Édesapám belgyógyász, a mindenkori esztergomi Prímások, az esztergomi Ferences Rendház és Kollégium mellett a város és vonzásköre orvosa volt. Az ő elkötelezettsége erősen befolyásolta pályaválasztásomat, bár amikor 1965-ben megnyertem az Országos Autós Ügyességi Bajnokságot, nagyon kevés választott el attól, hogy az autóversenyzés egy egészen más irányba terelje az életemet. Megmondom őszintén, hogy megcsapott a benzingőz. Ennek kapcsán az akkori filmhíradóban, újságokban történő szereplésem egy kicsit nagyobb önbizalmat adott a kelleténél. Szüleim okos terelgetése segített visszazállni a földre, és volánforgatás helyett a tanulást helyeztem előtérbe.

Büszke vagyok két testvéremre, a ferences diák bátyámra, Imrére, aki tanulmányi versenyt nyerve felvételi nélkül került be az egyetemre, és fizikusként végzett, valamint nővéremre, Katalinra, aki folytatva a családi tradíciót, orvosnak tanult.

Általános iskolai tanulmányaim után a gimnáziumot természetesen a ferenceseknél kezdtem. Teofil és Félix atya vették át a jó szülő és pedagógus szerepét. Nem kell őket bemutatni. Teofil a pontosság, rend, következetesség, mély hit elsajátításának letéteményese volt. Félix a reáltudományok mellett rendkívül emberséges, segítőkész finom lelkét átadni tudó pedagógus. Bárhova sodorta az élet, mindenütt bizonyított. Prédikációi, kisugárzó lelkülete tömegeket vonzott és vonz ma is. Ferences emlékeimből Oszkár atyát, Hajdu Antal atyát feltétlenül meg kell említenem, tekintélyt parancsoló, példamutató jellemük, és nehéz időkben tanúsított helytállásuk miatt. Mellesleg jegyzem meg, hogy a negyedik évet már nem a ferences gimnáziumban fejeztem be, e kisiklás ellenére mégis vérbeli ferences diáknak érzem magam.

Érettségi után a döntően jó rendű bizonyítványaim miatt három évig reménytelen volt az egyetemre való bekerülés. Édesapám nagyon bölcsen beadott a kórházba. A dorogi rendelőintézetnél kezdtem.

Először a műtő felmosása volt a feladatom,

később segédasszisztens lettem. Tulajdonképpen körbefutottam szinte minden olyan szakterületet – EKG szakrendelés, fogászat, nagyon sokat a sebészetben –, ahol sok mindent el tudtam lesni. Ezeket később nemcsak az egyetemen, hanem a praxisomban is nagyon jól fel tudtam használni. Ez alatt az idő alatt ismerkedtem meg feleségemmel, Katalinnal, aki velem párhuzamosan építésznek tanult a Budapesti Műszaki Egyetemen. Hivatását magas fokon gyakorolja a mai napig. Az általa tervezett családi házunk az év lakóháza díjat nyerte.

Bár alapvetően a sebészet érdekelt, hiszen diplomával a kézben akkoriban minden orvos sebész, traumatológus, szülész-nőgyógyász szeretett volna lenni. Édesapám finom irányításának engedve az esztergomi kórház gyermekosztályán helyezkedtem el, és 1981-ben itt szereztem meg a szakvizsgámat.

Még szigorló orvosként nősültem meg, és mindketten Esztergomban találtuk meg a munkánkat, valamint az otthonunkat. Első gyermekünk, Tamás, aki nemcsak a nevetem, de a hivatásomat is továbbvitte, 1976-ban született, és a családban elsőként a ferences gimnáziumban érettségizett. Jelenleg a Semmelweis Egyetem II. számú Gyermekklinikájának orvosa. Négy évvel később érkezett lányunk, Rita, aki édesanyja pályáját vitte tovább, és tervezőként dolgozik Budapesten, bár apai kívánságra előbb elvégezte a Külkereskedelmi Főiskolát.

A '80-as évek elejétől dolgozom az alapellátásban gyermekgyógyászként, de fontosnak tartottam, hogy ne csak egy területre koncentrálódjon a munkám, ezért rendszeresen vállaltam idős betegek kezelését, ami egészen más kihívást jelentett. Így az általános orvosi képzésemnek megfelelően a továbbképzéseken felnőtt gyógyászatban is részt veszek.

Ha az ember nem képzi magát, a megszerzett tudás megkopik.

Mindig nyitott voltam az új dolgokra, a szakmámat érintő változásokra, ez fordította a figyelmemet a homeopátia felé. Ez újabb két év tanulást, és egy második szakvizsgát jelentett, valamint egy egészen új irányvonalat a praxisomban.

Fiam ferences tanulmányai alatt a gimnázium orvosa voltam, így módomban állt szoros kapcsolatba kerülni több atyával. Reisz Pál fiam osztályfőnökeként, igazgatóként, kárpátaljai tevékenység alatt, majd Szombathelyen is kimagaslót alkotott. Számomra személyisége meghatározó és irányt mutató. Balázs atya a köztünk élő Szent Ferenc, prédikációival megszámlálhatatlan embert erősített meg hitében. Az időnkénti dorgálásai mindig telitalálatként értek célba. Lelkületét remélem, minél több ifjú ferences atyának fogja tudni átadni. János atya úgy marad emlékemben, hogy egy nagy influenzajárvány alkalmával éjszakába nyúlóan priznicelte a fiúkat, nyújtott nekik testi-lelki enyhülést. Az intézet korszerűsítésébe rengeteg energiát fektetett. Vilmos, Dávid, Árpád atya mély hitet árasztó XXI. századi szerzetesek megszemélyesítői, nagy tudással, szerénységgel. József és Rajmund testvér lelkemhez nagyon közel álló, hitemet erősítő, melegszívű, példát adó szerzetesek.

Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy ennek a nagy családnak kis része lehettem. Értékes embereket ismerhettem meg diáktársaim személyében. Minden hónap első vasárnapján elhunyt és élő társainkért szentmisét mondtunk, ami után a jelenlévők kis érettségi találkozózt tartanak. Nem is hallottam hasonló közösség kialakulásáról.

Orvosi munkám során próbáltam a ferences lelkületet,

alázatosságot, a szakma iránti tiszteletet gyakorolni. Hivatásom lényege, hogy nem bujkálni kell a beteg elől, hanem a rendelkezésére állni. Ez jelentsen nappalt, éjszakát, hétvégét vagy ünnepnapot. Próbáltam ezzel kapcsolatban is biztonságot adni betegeimnek. Ha külföldre megyek, a nyakamban mindig ott van a telefon. Sokszor elég egy megnyugtató mondat, egy picike útbaigazítás. Ehhez biztos családi háttér kell, melyet családomtól megkapok. Munkájában sikeres fiam és lányom további lendületet ad.

2009 óta boldog nagypapának mondhatom magam Tamással és Andrissal.

Köszönettel tartozom a jó Istennek, mert mindig van egy olyan érzésem, hogy születésemkor áttett engem a napos oldalra, és ott is felejtett.

Újabb kihívást jelentett a munkában, hogy felkért a TV2, legyenek a csatorna orvos szakértője. Ez az együttműködés a mai napig tart, és egyre több szerepléssel jár, ami rengeteg energiával tölt fel.

Ötvenéves koromban kedveltem meg az idők urait, az órákat. Itt Esztergomban, az Adorján Órásműhelyben rendszeresen igyekszem elsajátítani működésüket, javításukat. Néhány darabos gyűjteményem így állandó karbantartásban részesül.

Ez évben rendkívül nagy megtiszteltetés ért, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjét vehettem át. Családorvosként mindig a „jót s jól” szavak lebegtek előttem, lehet, hogy valamit sikerült is megvalósítanom belőle. Annyi biztos, hogy további munkámhoz nagy lendületet adott.

Köszönöm, hogy ferences diák lehettem. Köszönöm, hogy a hit kegyelmét megkaptam. Tudatában vagyok, hogy családom energiát adó lendítése nélkül nem jutottam volna el oda, ahol vagyok.

Végül szeretném, idézni a Félix atyától kapott Jevtusenko-verset:

*Tőle, ki gyógyít, és aki fát vág,
és aki az öltönyt varrja nekem –
elvárom: remekül tegye dolgát,
dolga bármi legyen.*

*Nem, ne legyen közepes, vacak átlag
sem a sárcipő, sem a ház.*

*Bűn a közepszerűség, akárcsak
a hazug szó: elfajulás.*

*Buzdítsa ki-ki magát, hadd
tenne dicsőt, remeket.*

*Naggyá nem lenni – gyalázat.
Mind naggyá legyetek!*

(Jevgenyij Jevtusenko: Naggyá lenni)

» ÖREGDIÁK

Egy együtt töltött hétvége

Az 1986-ban végzett évfolyam – ha tehetjük, együtt szoktuk szervezni a találkozóinkat – június utolsó hétvégéjén gyűlt össze harmincéves érettségi találkozójára. Volt, aki három napra jött, volt, aki kettőre, és néhányan csak a szombat délutánt tudták velünk tölteni.

Úgy negyvenen jöttünk össze, gyorsan számot vetettünk: ki jön, ki nem, kiről mit tudunk. Gyakorlatilag mindenkiről volt információ, és szinte mindenkiel kapcsolatba is tudtunk lépni.

Ahogy az lenni szokott, jó hangulatban beszélgetéssel, visszaemlékezésekkel telt az idő nagy része. Ugyanott folytattuk, ahol egy hete, egy hónapja, egy vagy éppen öt éve abbahagytuk. Sokan sok helyen leírták, hogy milyen érdekes ez a háló, mert valóban erősen tart, hogy szinte semmi sem változik az idő múlásával. Igen, ez így van, tudja mindenki, de jó újra és újra megtapasztalni.

Most ahelyett, hogy sok olyat írnék, melyet mindenki átél az ilyen találkozók alkalmával,

inkább egy beszélgetésemet tenném közzé minden kommentár nélkül.

Vasárnap a délelőtti mise után egy évfolyamtársammal beszélgettem az udvaron. A barátom elmondta, hogy nem akart eljönni erre az érettségi találkozóra. Nem jó élet-helyzetben van, mindenféle problémával küszködik. Úgy gondolta az ő állapotában, rosszkezdéssel csak terhére lenne egy vidám társaságnak, és miért rontsa el mások kedvét, hiszen úgyis ritkák az ilyen alkalmak. De aztán meggondolta magát, és ezt nagyon nem bánta meg. Ugyanis a sok vidámság közepette a beszélgetések mélyén csak előjöttek azok a problémák, melyekkel mindenki küszködik. Az élet valamilyen módon mindenkit megcibál, a múltó évek senki fölött

sem múlnak nyomtalanul. És ahogy hallgatta a többieket: a problémáikat, a szomorú, sőt időnként tragikus sorsokat, rádöbrent arra, hogy nálánál sokkal nagyobb keresztet cipelnek egyes társai. Van, aki nehezen, de alázattal, más könnyebben, van olyan is, aki derűvel, másoknak reményt sugározva cipeli terhét. Ez nagyon megérintette. Elmondása szerint másnap, vasárnap reggel úgy ébredt, hogy sokkal nagyobb életerőt érzett magában, mint korábban. Megerősödve jött le a misére, és nem magáért imádkozott, mint korábban oly sokszor tette, hanem a barátaiért. Arra kérte az Urat, segítse a társait, adjon nekik erőt, hogy ki-ki meg tudjon birkózni a rá nehezedő teherrel, és az előtte álló feladatokkal.

Ha ez a barátom most olvassa ezeket a sorokat, akkor tudnia kell, köszönjük az imáját, valamint az együtt töltött órákat neki is és mindenkinek.

MIKESY TAMÁS (1986/B)

A másikért

* „...ugyanott folytatjuk, ahol abbahagytuk a negyedik emeleti folyosón 1996-ban...”

Egy idősebb rádiós kollégával beszélgettem a napokban, szóba kerültek az osztálytalálkozók. Mesélt a tapasztalatairól – koedukált, „sima” gimibe járt valahol Kispesten –, ettől még, higgyétek el, rendes ember; szóval beszélgettünk, és arra a tömör felismerésre jutottunk, hogy a haza, az otthon ott van, ahol a barátok vannak. Elképesztő ereje van ám a kamaszkorban kialakult közösségnek, és az osztálytalálkozókra hamar kiderül, hogy ez az erő olykor csodákra is képes. Akár – baj esetén – éppen a közösség lehet az élet tápláló forrása.

Hogy miért írtam ezeket a bevezető sorokat? Mert a nyáron tartott, húsz éves osztálytalálkozónk más volt, nagyon más, mint a korábbiak. Valahogy véget ért a bulisorozat. Az afterparty, értitek. Még mindig megy persze a hülyülés, egymás ugratását ugyanott folytatjuk, ahol abbahagytuk a negyedik emeleti folyosón 1996-ban, repkednek a sztorik, a kozmetikázott anekdoták. De ha már kozmetika: a 15 éves találkozó után elkezd peregni az arcunkról az alapozó, a smink. Leesnek a maszkok. A harmincadik életév fölött már repkednek a nagyobb pofonok, a hivatásbeli

kudarok. Magánéleti nehézségek adódnak, egészségügyi problémákkal szembesítenek a háziorvosok. Ezekre a nem túl kényelmes lehetőségekre a tizen-huszonéves még úgy tekint, mint anno kisgyerekként a nagypapa autós táskájára: „biztosan van ilyen, de nekem nem lesz”. A jó Isten nem kivételez, szóval, amikor a huszadik osztálytalálkozóra gyűlünk az udvaron, már nemcsak szarkalábakat veszünk észre egymás szemé sarkában, hanem a Rámszakadékra emlékeztető barázdákat is.

Megesszük az ebédet, visszhangzik a röhögés az ebédlő falai között, aztán... Aztán

eljön a délután, az osztálymise, az osztályfőnöki óra, „Szó bennszakad, hang fennakad, / Lehellet megszegik”, bő harminc történetben elevenednek meg a karrierépítés, az esetleges gyermekáldások, szerelmek örömei, de azt is megtudjuk, hogy nem kevesen súlyos terheket cipelnek. Kudarcokat, amelyeket segítség nélkül nehéz feldolgozni. Betegséget, amivel csak hittel és támogatással lehet megbirkózni. Ukrajnai behívót a frontra, amit a fogyasztói társadalom kényelmében el sem tudunk képzelni.

Lehet-e folytatni az ugratást, heccelést, a tockosok osztását akkor, amikor a másiknak embert próbáló nehézséggel kell megküzdenie? Lehet, persze hogy lehet. Csakhogy az össznépi hecc egészen addig felszínes időpocsékolás, amíg nem vagyunk igazán kíváncsiak és nyitottak a másira.

Vannak el nem évülő emberi kötelékek. A frankás osztálytársi kapcsolatok életre szólnak. Lehet őket hanyagolni, de nem érdemes. Az, hogy mennyire fontosak ezek a kötelékek, akkor látszik igazán, amikor az élet átkapcsol popzenéről keményebb műfajra. Amelyben már nem annyira a pózolás számít, hanem az, hogy az ember mennyire rakja oda magát. A másikért.

————— MURAY GÁBOR MENEDZSER (1996/B)

„Áldjon a halál, kapukat
táró hű nénénk,

Tőle bűnös fél; mi Úr
követői, mért félnénk?

Szívvel-szóval mind,
Irgalom Atyja, jó voltod
dicsérik!”

In memoriam Varga Péter

* Búcsú egy baráttól

Helyénvalónak érzem, hogy Szent Ferenc Naphimnuszának ezen néhány sorával kezdjem búcsúzásomat. Egy himnusszal, azaz egy dicsőítő énekkel. Ennek két oka is van. Egyrészt Petyusz kötődött Szent Ferenchez, és kötődött a ferencesekhez. Másrészt valóban méltó, hogy hálát adjunk a földi életért, és hálát adjunk az örök életért. Azért a földi életért, melyet Petyusz annyira szeretett, és azért az örök életért, melyre annyira vágyott.

Most amikor Petyuszra emlékszünk, szeretném, ha az az ember jutna emlékezetünkbe, aki vidám életörömmel élte élete nagy részét. Időnként nagykanállal, sőt talán néha merőkanállal kóstolgatta annak ízeit. Csodálta a teremtett világot, szerette az emberi alkotásokat. Emlékszem, amikor Görögországban jártunk, mennyire élvezte a napfényt és a tengert, őszintén csodálta az ókori kultúra ránk maradt kincseit. De szerette a finom ételeket, italokat és a jó cigarettát is. Egy-egy finom bor kóstolgatása különös élvezettel töltötte el. Néhány pohár bor mellett egy egész éjszakát át tudott beszélni. Mesélt a régmúltról, a történelemtől, és mesélte az esztergomi polgárok vagy az egyház különös és vidám történeteit.

Mint oly sok mindent az életében, a szeretetét is nagykanállal mérte családra, barátokra, tanítványra egyaránt. Élethivatása volt a tanítás, melyet odaadóan végzett. Bár néha korholta az őt körülvevőket, de szerette őket. Nem számított sem idő, sem pénz, sem energia... Sok-sok évet és szeretetet pazarolt el ránk, barátaira, tanítványaira.

Akik ismertük, szerettük őt, tudtuk azt is róla: kevés dologban volt állhatatos, de hite kikezdetlen volt. Életének egyetlen szakaszában sem fordul el Istentől, minden időben, s mindenek felett bízott a jó Isten irgalmában. Hitt abban, hogy az Úr kegyelme nagyobb az ő emberi gyengeségénél, mely

valójában nem más volt, mint az önmagával vívott folyamatos harc.

Csak kegyelemként tudom azt értékelni, hogy a balesete után boldog ember maradt. Talán furcsán hangzik, de azt kell gondolnom, hogy sérült agya visszavitte őt életének talán legboldogabb időszakába, a frankás tanári éveibe. Ezeknek az éveknél az emlékeiben élt. Sokat emlegette az iskolát, a kirándulásokat, a főzőcskézéseket, a kutyákat, a hajózást. Költözökést tervezgetett, megtrabantozást. A kórházról nem vett tudomást. Nem hazudtolta meg önmagát akkor sem, amikor Sanyi bácsi látogatta meg Basaharcon. A beszélgetés közben minden átmenet nélkül anyukáját kezdte hívni fennhangon. Sanyi bácsi megkérdezte tőle mit szeretne, hátha ő is tud segíteni. A válasz meglepő volt: „Kérek egy pohár pezsgőt!”

Emlékszem régen nagyon tetszett neki az a történet, amikor egy újságíró megkérdezte a jezsuita Duvall atyától, hogy tudja összeegyeztetni a bor szeretetét a papi hivatással. A válasz így hangzott: „Krisztus Urunk is szerette a bort, hiszen bort ivott tanítványaival. Ezért ha majd elé járulok, megkérdezem Tőle, mit iszunk, Uram?”

Szent János ezt írja: „Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.” Majd hozzáteszi: „Aki nem szeret, halálban marad”. (1Jn 3,14) A szeretet legyőzte a halált, ezért hát nincs többé halál, csak átköltözés, átmenet, tranzitus van.

Add Urunk, hogy az a sok szeretet, melyet Petyusz ránk pazarolt, az ő kikövezt útja legyen hozzád, és végtelen jóságod engedje meg, hogy amikor eléled áll megkérdezhesse Tőled, Megváltójától: Mit iszunk Uram? Nekünk viszont most búcsúznunk kell. Nyugodj békében, kedves barátom! Isten Vele!

(A Szent János-i idézet utáni gondolatot P. Bezzegh Kelemen OFM elmélkedéséből vettem át.)

MIKESY TAMÁS (1986/B)

KEDVES ÖREGDIÁKTÁRSAINK!

Mint tudjátok, az idei évben az öregdiák egyesületünk életében változások történtek, a közgyűlés 2016 áprilisában új vezetést választott. Legfőbb küldetésünknek egy igazi Franka-nagycsalád, azaz az egykori frankások élő közösségének megteremtését tűztük ki célul magunk elé. Nagy elszántsággal és sok tervvel álltunk neki a közös munkának, amelynek első eredménye egy jótékonyági bál lehet, amivel támogatnánk az Alma Matert. Bízunk benne, hogy erőfeszítéseink nem hiábavalók és sokan mellénk álltok, hiszen nagyon sok munkánk van benne. Nagyon szeretnénk, hogy ez az este úgy sikerüljön, hogy mostantól minden év februárjában kitörő örömmel várjátok a következő Frankás-bált! Örömlénk, ha minél többen eljőnnétek feleségeitekkel, párotokkal, és végre személyesen is megismerhetnénk egymást!

MEGHÍVÓ

Kedves Öregdiáktársunk!

A Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület

szeretettel hív és vár kedves feleségeddel, pároddal együtt
a 2017. február 18-án, szombaton 18 órától kezdődő

I. JÓTÉKONYSÁGI FRANKA-BÁLRA

Helyszín: **Szent Adalbert Központ** (2500 Esztergom, Szent István tér 10.)

A bál védnöke: **P. Reisz Pál OFM**
gimnáziumunk egykori igazgatója

Az est házigazdái:
Bősze Ádám öregdiák
és **Szentpéteri Eszter** műsorvezető

Művészelőadók:
Horányi László és **Pindroch Csaba** öregdiákok

A jó hangulatról és a zenéről a
Kistemplomos Lovagok Zenekar gondoskodik

A belépőjegy ára: 12.000 Ft/fő, ami tartalmaz egy köszöntő italt és vacsorát
A támogatói jegy ára: 20.000 Ft/fő, ami tartalmaz egy köszöntő italt és vacsorát
Amennyiben nem tudsz részt venni a rendezvényen,
azonban szívesen támogatnád ezt a nemes célt, 5.000 Ft-os
adományjegy vásárlására van lehetőség.

FRANKA BÁL

A rendezvény bevételét – a gimnáziumban tanuló diákok részére –
a kulturált étkezés eszközeinek fejlesztésére fordítjuk.

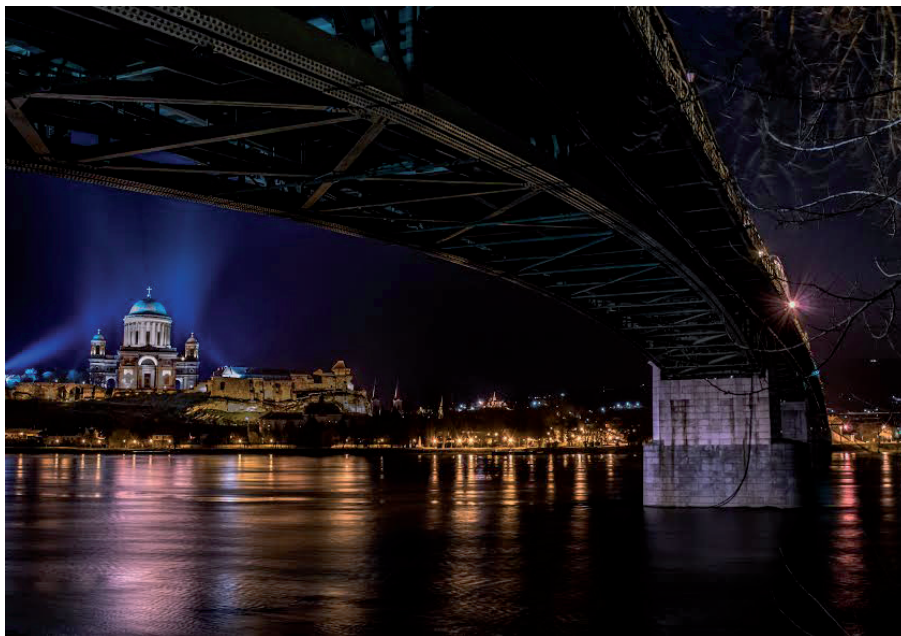
A jegyeket 2017. január 15-ig az alábbi számlaszámra
törtéző átutalással tudod megvásárolni:
Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület
12025000-00135481-00100003

Közlemény rovat:
Neved és „I. Jótékonyági Franka Bál” belépőjegy, vagy
Neved és „I. Jótékonyági Franka Bál” támogatói jegy, vagy
Neved és „I. Jótékonyági Franka Bál” adomány, esetleg
személyesen is befizetheted a gimnázium titkárságán
2017. január 3-tól, munkanapokon 7-15 óra között.
(2500 Esztergom, Bottyán János utca 10.)

A bál részleteiről az info@frankabal.hu e-mail címen
vagy a 30/691-5835-ös telefonszámon lehet érdeklődni.

A bállal kapcsolatos bővebb információkat
a www.frankabal.hu honlapon találsz.

Szeretettel várunk!

Fotó: Magát Róbert

Esztergom turizmusa

A tavalyi ferences projektnapra Esztergom turizmusáról készítettem egy átfogó munkát. Az ösztöndíj-pályázatot német és matematika tantárgyakból sikerült elnyernem. Az egész éves anyaggyűjtés eredményét kellett tanév végén, a projektnapon bemutatnom német nyelven.

Első szempontom az volt, hogy a turisták hogyan tudják Esztergomot elérni. Ebbe a városba egyaránt lehet autóval, hajóval, vonattal és busszal is jönni. Mindamellett a város rendelkezik egy repülőtérrel, ahová a saját repülővel rendelkezők érkehetnek. Autóval több nagyobb útról lehet Esztergom irányába kanyarodni. Hajóval is kellemes érzés befutni a koronázóvárosba, ahol három dokk található nem messze a bazilikától. A hajók szép számmal menetrend szerint indulnak a városból, akár csak a buszok és a vonatok. Esztergom nagyon kedvező fekvésű, mivel közel van több híres történelmi városhoz, mint például Visegrádhoz, Szentendréhez és magához a fővároshoz, Budapesthez. A turisták „Spritzturen“-t (csillagtúrákat) tudnak szervezni maguknak innen kiindulva.

Általában, ha az ember kimondja Esztergom nevét, egyből a bazilika jut eszébe. Közép-Európa legnagyobb templomába nem kell belépőjegyet fizetni és csekély összegért fel tud menni az ember a kupolába, ahonnan gyönyörű panoráma tárul elénk a városra, Párkányra és a Dunakanyarra. Valószínűleg többek között ezért is olyan kedvelt a turisták számára Esztergom ezen ékköve.

Városszerte találhatók borospincék, ahol az ember különböző helyi borspecialításokat kóstolhat meg. E pincék közül méltán a leghíresebb a Prímás Pince, ami hatalmas méreteivel és szépségével hívogatja látogatóit.

Számtalan sportlehetőség van a városban. Uszodák és a belváros szívében elhelyezkedő fürdő több medencéje várja az ide látogatókat. Teniszpályák is találhatóak különböző helyeken, és mondani se kell, hogy számos futballpálya biztosít további sportolási lehetőséget. Vízi sportokat is ki lehet próbálni: kajakozni-kenuzni rendszeresen lehet.

Aki a kultúra iránt érdeklődik, annak is tökéletes választás ez a hely, hisz több múzeum gazdagítja Esztergom szellemi-kulturális életét. Ott van például a Keresztény Múzeum középkori festményeivel, páratlan anyagával, vagy a Duna Múzeum, amelyben különböző interaktív programok csábítják a kicsiket és a nagyokat. Ha ezek a látványok, különlegességek idevonzották a turistákat, akkor ismét többféle szálláslehetőség közül választhatnak. A legolcsóbb kempinghelyektől, ami főképp az osztálykirándulásra érkezőknek ideális, a legdrágább luxus-hotelig minden megtalálható.

Tél végén a már meglévő adatokból dolgozva összeállítottam egy kérdőívet, amelyet korábbi általános iskolámban kitölttettem tanárokkal és diákokkal egyaránt. Tömören az eredménye az lett, hogy a túlnyomó többség a drága hotelokat választaná, ha itt szállna meg, továbbá többen érdeklődtek a kultúra, mint az egyéb tevékenységek iránt.

Év közben ellátogattam utazási irodákba anyaggyűjtés céljából, ahol készségesen álltak rendelkezésemre az információk megszerzésében. Különböző katalógusok segítettek az év végére majdnem tíz oldalasra duzzadt záródolgozat megírásában, amibe belefoglaltam mindent, amit csak Esztergomról gyűjteni tudtunk mentoremel, Gyóni Erika tanárnóval. Mindezt lefordítottuk német nyelvre, ami nem kis munka volt. Végül német nyelven adtuk be az alapítvány részére a pályamunkát és a projektnapon is kedvenc idegen nyelvemmel adhattam elő nagyszabású saját projektemet Esztergom turizmusáról.

POLLMANN NORBERT (11/B)

Militaria Pannonica

* Hadseregszervezés, hadászat és katonai tevékenység Pannonia provinciában a Kr. u. 1–5. században

Projekt munkám témája a római kor volt, ezen belül is egy speciálisabb témakör, a római hadsereg története, tevékenysége Pannonia provinciában, a mai Magyarország, Szerbia, Horvátország területén.

A Római Birodalom története mindig is nagyon érdekelt, különösen az a profizmus fogott meg, amellyel a művészetek, tudományok széles spektrumán dolgoztak – beleértve a máig világhírű hadászatot, haditechnikát és a birodalomépítést. Kutatásaim során tehát a római hadsereg szervezési, hadászati és katonai tevékenységének Pannonia provinciabeli sajátosságaival foglalkoztam.

Elsőként elengedhetetlen volt a római történelem alaposabb áttekintése Róma Kr. e. 753-as alapításától a Nyugat-Római Birodalom 476-ban bekövetkező bukásáig. Ezt követte a római hadtörténet feltárása, melyről egy prezentációt is készítettem. Mivel projektem fő témája Pannoniával összpontosult, a legtöbbet ezen provinciával foglalkoztunk. Pannoniát Augustus császár illesztette be a római közigazgatási rendszerbe Kr. u. 14-ben, de a provincia teljes elfoglalásához még sokat kellett várni. Az első időszakokban a római hadsereg feladata csak belpolitikai-belbiztonsági volt, és a provincia belsejében állomásozott. Pannonia első városait a provinciában tartózkodó hadsereg veteránjai számára építették, végleges formáját és kiterjedését Claudius császár alatt érte el. Hozzá tartozott a Dráva-Száva köze, a mai Dunántúl és a Borostyánkőút sávja. Pannoniában a katonai táborok, erődök általában közvetlenül a Duna partján helyezkedtek el. Ezek az épületek 15-30 km-re épültek egymástól, és többnyire segédcsoportok állomásoztak rajta, amelyek a határ egy bizonyos szakaszáért teljes felelősséggel tartoztak.

A 3. században egyre erősödtek a barbár betörések, azonban a pannoniai haderő ekkor még képes volt ellenállni ezeknek a támadásoknak. Az V. század elejére viszont már általánossá váltak az elsősorban hun betörések, így a provincia közigazgatása a feje tetejére állt. Az őrtornyokban már nem is katonák szolgáltak, hanem

inkább saját magukat védeni próbáló civilek, természetesen ingyen. Pannonia területe hamarosan elveszett Róma számára.

Esztergom közelében több jelentős római kori emléket is találhatunk (Tokod: késő római erőd, Visegrád: Sibrikdomb). Maga a város Solva néven volt a római közigazgatás része. Solva erődje a mai vár alatt fekszik, így elég nehézkes lenne feltárni. A környékről származó régészeti leleteket az esztergomi Balassa Bálint Múzeum őrzi.

A tanév során Bánhidly Vajk tanár úrral végigjártuk Esztergom római kori emlékeit, végignéztük a múzeumi anyagot, sőt Budapesten a Nemzeti Múzeum egy időszaki kiállítására is ellátogattunk. A projekt zárásaként összefoglaló dolgozatot készítettem a megfelelő hivatkozásokkal ellátva, végül még egy prezentációt is a kutatómunkáról.

LENDVAI BÁLINT (12/A)

» HÍREK

Az 1956-os forradalom 60. évfordulóján az országos események felidézésével párhuzamosan a korabeli kollégiumi napló, osztálykrónika részleteinek segítségével beleélhettük magunkat azoknak a diákoknak, illetve nevelőknek a helyzetébe, akik a forradalom napjaiban itt éltek. A műsorban elhangzott **Somogyvári Hetény** ferences atya búcsúzólevele, valamint részletek abból a személyes hangvételű interjúból, amelyet **Galambosi Lajos**, 1957-ben érettségizett öregdiákkal készítettünk. Az ünnep méltóságához, színvonalához nagy mértékben hozzájárult néhány részlet **Nógrádi Péter** kortárs zeneszerző Magyar Requiem című művéből. Külön köszönetünket fejezzük ki neki az országosan is kiemelkedő zenemű szabad felhasználásának jogáért, valamint Galambosi Lajosnak a személyes, tanúságtévő interjúért. Köszönet a szervezőnek, **Gyurácz-Németh László** tanár úrnak, valamint a szereplőknek, különösen is a szavalóknak: **Géczy Boldizsárnak** (12/A), **Ribáry Zsigmondnak** (12/B) és **Rózsa Máténak** (12/B).

Az 1956. október 26-i megemlékezések teljesen újszerű eleme volt Esztergomban a ferences diákok flashmob-szerű színelőadása, melynek keretein belül eljátszották a 60 évvel ezelőtti tragikus október 26-át. Voltak transzparensok *Ruszkik haza* felirattal, zengett a téren a „Vesszen Rákosi” szólam, vágta ki a zászlókból népköztársaság címet, amit meg is tapostak a történelmi hűség kedvéért. Hangos rikkancsok korabeli szórólapokat osztogattak, az előadás végén pedig arra a korabeli, oldtimer Ikarus buszra szálltak fel a szereplők, melyet az esztergomiak már hetek óta láthattak a városban, és amelynek azonos típusú elődje elszenvedte a végzetes ágyúlövést. Az előadásban szereplő diákszínészek gimnáziumunk 9/B osztályos tanulói voltak. Az előadás szövegkönyve 100 %-ig korabeli híradók, hangos hírek, újságok és szórólapok alapján készült. A színdarab forgatókönyvét **Váczy-Hübschl István** ferences öregdiák (1991/B) írta, egykori frankásként a diákokat is ő tanította be.

P. Kovács Bánk atya pappá szentelésének 65. évfordulóján, 2016. november 6-án vasárnap adott hálát a jó Istennek az elmúlt évtizedek minden kegyelméért.

November 10-12. között Tatabányán került megrendezésre a 17. Megyei Pályaválasztási Kiállítás. Gimnáziumunkat **Stipitz Árpád** és **Tamás Gábor** atya, **Szánthó Gelért** igazgatóhelyettes, diákjaink, valamint a **Pálmai Árpád** tanár úr által vezetett énekkar képviselte. A kiállításához szükséges reklám- és szóróanyagot **Szóda Ákos** öregdiákokunk (1995/C) cége, a FaroWorks-Webimpact Kft. készítette.

A Magyar Páneurópa Unió báró Eötvös József Sajtódíjának ünnepélyes átadására 2016. november 16-án került sor Budapesten. A kitüntetettek egyike **Elmer István** ferences öregdiák (1970/B), író, újságíró. Szeretettel gratulálunk!

Az idei évben is **Kedves Ilona** szervezésének köszönhetően sikeresen megvalósult az Angyalka Program, amely **Böjte Csaba** testvér árvaházaiban és nevelőotthonaiban élő gyermekek karácsonyi megajándékozását teszi lehetővé. Számtalan ajándék szebbnél szebb csomagolásban indult útnak december elején és érkezik majd meg karácsonyra a gyerekek nagy öröme és meglepetésére. Köszönjük kollégáinknak, öregdiákjainknak, támogatóinknak jóságukat!

Szent Miklós ünnepnapján az esztergomi Széchenyi téren 30 fő ferences diák segítette a városi Mikulásnak – akit az idei évben **Horányi László** öregdiákokunk (1969/B), színművész személyesített meg – kiosztani az ajándékokat. Tanulóink a Mikulással együtt fényes járművön, szarvasagancsos fejdísszel érkeztek meg a térre, ahol a megjelent gyermekek öröme ajándékokat osztogattak a Mikulás nagy putnyából.

A budapesti és Pest megyei öregdiákjaink december 11-én, advent harmadik vasárnapján tartották szokásos, adventi gyertyagyújtással egybekötött éves találkozójukat a pesti ferences templom „**Szent Ferenc-terében**”. A találkozó idén is a ferences öregdiákokra jellemző vidámságban, jó hangulatban és barátságban zajlott.

December 18-án 12 órakor a Széchenyi téren Esztergom város önkormányzata gulyáslevest, kenyeret és a teát osztott ki a rászorulóknak. Az ételt gimnáziumunk konyhája készítette.

Köszönjük a 11. évfolyamos tanulóinknak a nyílt napokon nyújtott segítséget, **dr. Percze László** (1970/A) öregdiákokunknak a szilvaadományt és egyéb terményeket, **Krémer József** (1975/A) öregdiákokunknak a tanulóink számára ajándékozott imafüzeteket, **Szabó Tihamér** (1987/B) öregdiákokunknak a tornatermi raktárhelyiségben végzett építőmesteri munkát, valamint **Magyarovics Balázsnak** az iskolai ünnepeinkhez nyújtott tárgyi segítséget.

Kiemelten köszönjük öregdiákjainknak és támogatóinknak a nehéz anyagi körülmények között élő diákjaink részére nyújtott önzetlen támogatásokat. Az adományokból az idei évben is diákjaink étkezését, valamint az osztályprogramokkal és egyéb kiadásokkal kapcsolatos terheket csökkentettük. Hálás szívvel köszönünk minden adományt, Isten gazdag áldását kérjük a jókedvű adakozóink életére!

A Franka-lapot azokból a befizetésekből tudjuk fenntartani, amit öregdiákjaink tagdíj- és előfizetés címén küldenek. Azoknak, akik rendszeresen – évente több alkalommal is – eljuttatják hozzánk az összeget, hálásan kö-

» KVÍZ

szönjük. Kérjük mindazokat, akik rendszeresen megkapják az újságot, ám nem fizetnek érte, 2016. december 31-ig pótolják mulasztásukat a mellékelt csekken. Az éves tagdíj + Franka-lap 2016-ban: 2.700 Ft/fő. Köszönjük!

Továbbra is szeretettel várjuk a templom felújítására szánt adományokat. Az átutaláshoz szükséges adatok: Számlatulajdonos neve: **Ferences Templom**, Bank és számlaszám: Budapest Bank **10103661-09370232-00000006**. Közlemény rovat: „**A templom felújítására.**”

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓK IDŐPONTJAI 2017-BEN

Kedves Öregdiákjaink! Kérünk Benneteket, hogy találkozókatok kizárólag a lenticben meghirdetett időpontokban szíveskedjétek megszervezni, ne térjétek el a megadott időpontoktól! Az érettségi találkozók zavartalan lebonyolítása érdekében a kisegítő személyzet (adminisztratív, takarítók, portások és konyhai dolgozók) szeretettel áll rendelkezésetekre. Az ettől eltérő időpontokban dolgozóink nyári pihenőszabadságukat töltik, szorgalmi időben pedig nincs lehetőségünk és kapacitásunk a találkozók megszervezésére. A kollégiumi hálók elrendezéséből, kialakításából adódóan hölgyek külön elszállásolására sajnos nincs lehetőségünk. A kollégiumi férőhelyek miatti egyeztetés, időpontfoglalás 2017. január 2-től február 1-ig lehetséges *Kedves Ilona iskolatitkár*nál. Telefonszáma munkanapokon, munkaidőben: 33/898-098. Köszönjük a megértéseket és együttműködéseket, szeretettel várunk Benneteket!

2017-BEN AZ ALÁBBI ÉVFOLYAMOKAT VÁRJUK ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓRA

1952, 1957, 1962, 1967, 1972, 1977, 1982, 1987, 1992, 1997, 2002, 2007, 2012.

AZ ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓK IDŐPONTJAI

2017. június 24–25., (szombat-vasárnap);

2017. június 30-július 2., (péntek-szombat-vasárnap); **2017. augusztus 18-20.**,

(péntek-szombat-vasárnap)

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

GYÁSZJELENTÉS

† Szűcs Péter (1958/H) öregdiákunk 2016 februárjában huny el.

Szent Ferenc élete és legendái

1. A Naphimnuszban minek nevezi Szent Ferenc a halált?

- A fivér
- B testvér
- C nővér

2. Hova vitték kérésére Szent Ferencet halála előtt?

- A San Damianóba
- B Porciunculába
- C Rómába

3. Mit kért Szent Ferenc halála előtt Jacoba de Settisolótól?

- A posztót és süteményt
- B teát és spagettit
- C tömjént és bárányt

4. Melyik testvérré bízta Szent Ferenc a leprások ápolását?

- A Leó
- B Jakab
- C Masseo

5. Hol állítottatott Szent Ferenc betlehemet?

- A Assisi
- B Perugia
- C Greccio

6. Mikor telepedtek le a ferencesek Esztergomban?

- A 1102
- B 1228
- C 1346

7. Milyen állatot szelídített meg Szent Ferenc a gubbiói farkason kívül?

- A őzet
- B sast
- C tücsköt

8. Ki volt Szent Ferenc után a generális?

- A Cattani Péter testvér
- B Quintavallei Bernát testvér
- C San Constanzió János testvér

9. Mennyi intézményt tart fenn a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány?

- A 8
- B 23
- C 16

10. Melyik bazilikát tartotta vállán Ferenc III. Ince pápa álmában?

- A Lateráni bazilikát
- B Santa Maria Maggiore-bazilikát
- C Szent Péter-bazilikát

Összeállította: Gyarmati Valentin (11/B)

Az előző kvíz helyes megfejtései:

1.: A; 2.: C; 3.: A; 4.: C; 5.: C; 6.: C; 7.: B; 8.: B; 9.: B; 10.: B

Nyertesek:

Pollmann Norbert (11/B), Tóth Sebestyén (11/B),

Zsoldos Kolos (11/B),

valamint Tóthné Tóth Zsuzsanna

Beküldési határidő: március 15.

Kérjük, hogy helyes megoldásokat névvel és címmel ellátott borítékban juttassák el a szerkesztőség címére: Franka-lap Szerkesztőség, 2500 Esztergom, Bottyán J. u. 10. A diákok személyesen is leadhatják az iskola portáján, boríték nélkül!

Nyeremények: Iskolánk azon tanulói, akik hibátlanul töltik ki a feladványt, sorsoláson vesznek részt. **A kiválasztott három nyertes Esztergom legjobb pizzériájában, a Rizzóban veheti át nyereségét: egy általa választott pizzát. Öregdiák, ill. külsős olvasóink közül egy személyt sorsolunk ki, aki értékes tárgyi ajándékban részesül, amelyet postai úton küldünk el.**

